

A ELS ARTISTES

DINO VALLS

Zaragoza. 1959

L'obra de Dino Valls mostra influències directes del Manierisme.

S'hi troba una simpatia evident cap al pensament del segle XVI, reflectida en l'ús que fa de títols alquímics, amagats en la seva obra com un text secret prohibit als no iniciats. Els estudis de medicina, cursats abans de dedicar-se de ple a l'art, són sens dubte l'origen d'aquesta tendència.

Les seves figures, que mai s'inspiren en la vida real, són essencialment unes urnes transparents que ens deixen albirar els episodis emocionals que Valls ens vol transmetre.

La seva tècnica, que inclou l'ús de tremps i d'olis, té un admirable nivell de perfecció

Dino Valls exposa habitualment a Espanya, Itàlia, els Estats Units, Grècia i Alemanya.

VISIONS DE L'ARTISTA

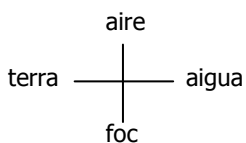
Amb aquesta peça he volgut traslladar una composició jungiana sobre els fonaments psicològic projectat en el drama musical de la primera jornada de l'Anell wagnerià.

La dualitat en conflicte és el tema de tota l'obra: Unió-trencament / Similar-Oposat / Amor-Ambició i Poder / Llibertat-Pactes / Humanitat-Divinitat / Bessons-Amants / Matrimoni (pacte tribal-social)-Sentiment (amor pur) / Esperit-Vida material/ Espasa trencada-Espasa forjada/ ...

L'estructura de la meua obra és un crucifix toscà del trecento que simbolitza també una espasa trencada (Notung). Notung: la filla de la necessitat / Necessitas: la necessitat, el destí, la voluntat inalterable dels deus.

L'espasa com a símbol d'evolució espiritual i del poder creador de la paraula (verb-logos): Sword/Word (anglès); Schwert/Wort (Alemany).

La disposició del quaternari cruciforme és:

A l'eix vertical —deus/terra— l'incest simbòlic pare-filla (Wotan-Brünnhilde) projectat en l'eix horitzontal —plànol humà— l'incest explícit entre els bessons Siegmund-Sieglinde (germanastres de Brünnhilde).

L'incest com a conjunció alquímica dels contraris d'on en sortirà la totalitat integrada de l'Heroi/Selbst/Pedra Filosofal

Al panell central, Wotan hi és representat per una figura molt humana, allunyat de la divinitat, subjecte de peus i mans pels seus propis pactes al terra d'un escenari teatral.

Brünnhilde —l'ànima— segueix la voluntat primordial de Wotan, no la influenciada pels que l'han obligat a canviar. Segueix els dictats de l'amor als quals el déu ha renunciat per mantenir el seu

poder diví, però precipitant alhora "la ignominiosa fi dels eternals": "si cal que divideixis allò que abans era indivisible, mantenir lluny de tu la teva pròpia meitat..." (Brünnhilde a Wotan; Acto III, escena 3ª).

A la predella, Brünnhilde apareix ja després de trencar-se la relació de divinitat amb el seu pare. El complex de l'ànima s'ha fet autònom. Se la veu mig enfonsada en la terra, envoltada d'un cercle de petits objectes de les seves 8 germanes (claus, petxines, espelmes, filactèries, etc...). La mà de Loge forma un cercle de pols de sofre groc en la terra que li cobreix el ventre.

També hi ha un paral·lelisme entre l'espasa clavada en l'arbre del primer acte i la valquíria mig enterrada: si el freixe és, a la mitologia nòrdica, el centre de l'Univers, el símbol de la vida material, la involució...treure'n l'espasa representa l'evolució espiritual. Això que fa Sigmund al primer acte es reviu de nou en mans de Sigfried, el fill biològic/espiritual, quan extreureà Brünnhilde, la seva mare espiritual —imago materna— de la terra Erda, matèria, mater, mare de la valquíria.

En els braços de la creu-espasa hi ha Siegmund i Sieglinde en disposició simètrica, els seus perfils escindits anatòmicament en dues meitats intercanviades que completen els seus identitats amb els seus oposats. El perfil d'un llop, referència a Wolfe-Wotan alena a l'oïda del noi, mentre que la noia porta ominosament lligat al clatell un gos, referència a Hunding (Hund és gos en alemany)

Aquestes peces s'uneixen al panell central mitjançant dos quadrats amb textos i partitures, seguint el lema alquímic "fixa allò que és volàtil" (paraula i música)

En un dels quadrats hi ha estrofes sobre la dualitat, del diàleg entre els bessons del 1r acte del llibret. L'altre és un fragment de la partitura de l'escena final on, com un anticip de la següent jornada de l'Anell i posant música a les darreres paraules de Wotan — Qui temi la punta de la meua llança, mai no travessarà aquest foc!— hi trobem el tema musical —leitmotiv— de Siegfried, que Sieglinde ja porta a la seva i que serà l'heroi, fill de l'incest com Horus, sol renascut, resultat alquímic de la conjunció dels oposats, totalitat integrada del sí-mateix (selbst) psicològic